

PARAULA I VIDA

Un Sínode per a la transmissió de la fe cristiana avui (I)

El proper mes d'octubre tindrà lloc a Roma la reunió del Sínode de Bisbes, que el Sant Pare convoca per fer viva i operant la comunió i la participació dels episcopats del món en les seves tasques de mestratge i de govern de l'Església. El pròxim Sínode tractarà sobre «**La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana**». Ara fa un mes, s'ha fet públic l'*Instrument de treball* (*Instrumentum laboris*) que forneix els principals elements del tema.

Aquest document agrupa en **quatre capítols principals** les seves reflexions: Jesucrist com a Evangeli de Déu per a l'home, el temps actual com a temps d'una nova evangelització, les dinàmiques de la transmissió de la fe i el revifament de l'acció pastoral. L'*Instrument de treball* recull i sintetitza les respostes que van arribar a la Santa Seu sobre el primer document de treball (*Lineamenta*) que fou enviat el febrer 2011 a les Conferències Episcopals d'arreu del món així com també a altres organismes eclesials.

Quan Benet XVI va convocar l'**Any de la Fe**, que s'iniciarà juntament amb el Sínode en el 50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, el Papa subratllà la necessitat d'aprofundir els seus documents a fi que el Concili esdevingui «una gran força per a la renovació sempre necessària de l'Església» (n. 14). Des d'aquesta òptica de renovació en la continuïtat, s'espera que el Sínode proporcioni nous instruments i noves expressions per fer més comprensible la Paraula de Déu en el context contemporani, a fi que una nova embranzida evangelitzadora «porti a redescobrir la joia de creure, i ajudi a trobar novament entusiasme en la comunicació de la fe» (n. 9).

«**L**'Església existeix per a evangelitzar», deia Pau VI (*EN 14*), i «no viu per a ella mateixa: està al servei del Regne de Déu», reblava Joan Pau II (*RM 20*). Aquesta missió és responsabilitat de tots els membres de l'Església, i no només d'uns pocs. La missió és de tot el poble de Déu, i és la vocació fonamental que tots els batejats tenim d'anunciar la bona nova que hem rebut i que vivim, a través de l'encontre personal i comunitari amb la persona de Jesucrist que atrau tothom «dins del seu vincle íntim amb el Pare i l'Esperit» (n. 22). Fidel a la voluntat del seu Senyor, l'Església aconsegueix la seva missió evangelitzadora «començant de nou a cada moment per evangelitzar-se a si mateixa» (n. 37), mitjançant una renovació constant en l'escolta de la Paraula de Déu, la celebració dels sagraments i l'exercici de la caritat. La invitació a un nou impuls evangelitzador és expressió del dinamisme intern de l'Església, que desitja fer conèixer a tots els homes i dones de bona voluntat la «profunditat de la riquesa, de la saviesa i del coneixement de Déu» (*Rm 11, 33*), que en la persona de Jesucrist s'ha revelat en plenitud.

Estem tots urgits a **acollir el repte d'una nova evangelització** en aquest nostre temps que, tot i semblar sovint indiferent als missatges religiosos, té necessitat d'escoltar la bona notícia que també avui Déu se'ns fa proper en la persona de Jesucrist, vivent en la seva Església!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Dos nous doctors de l'Església universal

► Reproduïm les paraules amb què Benet XVI va anunciar el passat diumenge 27 de maig, festa de Pentecosta, el nom de dos nous doctors de l'Església: un prevere diocesà espanyol i una monja benedictina alemanya: «L'Esperit ha parlat per mitjà dels profetes; amb els dons de la saviesa i de la ciència, continua inspirant dones i homes que es comprometen en la recerca de la veritat, proposant vies originals de coneixement i d'aprofundiment del misteri de Déu, de l'home i del món. En aquest context, tinc l'alegria d'anunciar-vos que el proper 7 d'octubre, en l'inici de l'assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, proclamaré sant Joan d'Àvila i santa Hildegarda de Bingen doctors de l'Església universal». *Fotografia: Sant Joan d'Àvila i santa Hildegarda de Bingen.*

GLOSSA

No m'ha abandonat

Una persona ja gran, obligada a utilitzar una cadira de rodes i que vivia en una residència, va veure que la situació personal se li complicava quan li detectaren un tumor que comportà quatre intervencions quirúrgiques. Perdé la parla i, bo i sentint-se acompanyada pels seus, un dia que la visità un familiar prevere, va escriure en una petita pissarra mitjançant la qual es comunicava: «Déu m'ha abandonat.»

Davant el seu sofriment, la duresa de la situació i les dificultats que se'n derivaven, davant el sentiment de trobar-se sola en el dolor, el prevere li comentà que estava fent seves les paraules de Jesús a la creu: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?» (*Mc 15,34*). Eren moments d'aquells en què la fe, viscuda en la foscor, és posada a prova. Sembla que Déu és absent i incapaç d'estalviar el mal, el sofriment, el dolor i la mort. Aquesta experiència, viscuda com una aparent contradicció de la bona nova de l'Amor, pot esdevenir temptació. No podem oblidar que els homes i les dones formem part del projecte de Déu també en el dolor i en el sofriment, que esdevenen, enmig de la vida, creu que cal acceptar i portar, encara que ens situïn en els límits de les nostres forces.

Déu Pare va vèncer el mal en el lliurament del Fill a la mort i en la seva resurrecció, il·luminant així el misteri del mal amb el misteri de la seva misericòrdia. Convé tornar a Jesús, posar la mirada en Ell, que va vèncer el mal del món des del sofriment de la creu. Perdre-ho tot, aparentment, permet ser trobat pel Crist i pel poder de la seva resurrecció redemptora. El major exercici de la benaurança que ens parla de la pobresa és posar-se en mans de Déu, confiadament, en la malaltia greu o davant la mort.

La conversa no va ser en va, ni va caure en el buit. Des del silenci imposat per la malaltia, moltes d'aquestes paraules foren interioritzades i referides a la pròpia vida i a la situació del moment. Una setmana després de l'escrit esmentat, tornà a agafar la pissarra i, mostrant-la al prevere en una de les seves visites, va escriure: «Déu no m'ha abandonat». Prengué consciència de la certesa que Déu no ens deixa mai i que es compadeix perquè pateix amb nosaltres. Rebé la unció dels malalts i, pocs dies després, traspassà. En l'acceptació de la voluntat del Pare ressonaven les paraules redemptores de Jesús: «Pare, confio el meu alè a les teves mans» (*Lc 23,46*).

Enric Puig i Jofra, SJ

Un pensament de Joan XXIII

«Enfadar-se amb algú que s'humilia no em sembla just ni cristià. Tothom té dret a ser respectat com a persona. Senyor, ajudeu-me a ser just, tranquil i humil com a sacerdot i com a bisbe.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 23,1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.

Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Jesús parlant amb els apòstols. Pintura de Ducio di Buoninsegna (s. XIV), Museu de la Catedral de Siena

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles, n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliats tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la Bona Nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat.

Ell els diu: «Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica». Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 23,1-6)

Ay de los pastores que dispersan y dejan perecer las ovejas de mi rebaño —oráculo del Señor—. Por eso, así dice el Señor, Dios de Israel: «A los pastores que pastorean mi pueblo: Vosotros dispersasteis mis ovejas, las expulsasteis, no las guardasteis; pues yo os tomaré cuentas, por la maldad de vuestras acciones —oráculo del Señor—. Yo mismo reuniré el resto de mis ovejas de todos los países adonde las expulsé, y las volveré a traer a sus dehesas, para que crezcan y se multipliquen. Les pondré pastores que las pastoreen; ya no temerán ni se espantarán, y ninguna se perderá —oráculo del Señor.

Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que suscitaré a David un vástago legítimo: reinará como rey prudente, hará justicia y derecho en la tierra. En sus días se salvará Judá, Israel habitará seguro. Y lo llamarán con este nombre: El-Señor-nuestra-justicia.»

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,13-18)

Hermanos: Ahora estáis en Cristo Jesús. Ahora, por la sangre de Cristo, estáis cerca los que antes estabais lejos. Él es nuestra paz. Él ha hecho de los dos pueblos una sola cosa, derribando con su carne el muro que los separaba: el odio. Él ha abolido la Ley con sus mandamientos y reglas, haciendo las paces, para crear con los dos, en él, un solo hombre nuevo. Reconcilió con Dios a los dos pueblos, uniéndolos en un solo cuerpo mediante la cruz, dando muerte, en él, al odio. Vino y trajo la noticia de la paz: paz a vosotros, los de lejos; paz también a los de cerca. Así, unos y otros, podemos acercarnos al Padre con un mismo Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,30-34)

En aquel tiempo, los apóstoles volvieron a reunirse con Jesús y le contaron todo lo que habían hecho y enseñado. Él les dijo: «Venid vosotros solos a un sitio tranquilo a descansar un poco.» Porque eran tantos los que iban y venían que no encontraban tiempo ni para comer. Se fueron en barca a un sitio tranquilo y apartado. Muchos los vieron marcharse y los reconocieron; entonces de todas las aldeas fueron corriendo por tierra a aquel sitio y se les adelantaron. Al desembarcar, Jesús vio una multitud y le dio lástima de ellos, porque andaban como ovejas sin pastor; y se puso a enseñarles con calma.

COMENTARI

Els deixebles amb Jesús

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 4a setm.): Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8 ■ **dimarts**: Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50 ■ **dimecres**: Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21; 12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28 □ **dijous**: Jr 2,1-3.7-8.12-13 / Sl 35 / Mt 13,10-17 ■ **divendres** (Barcelona, St. Feliu i Terrassa): Jr 3,14-17 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Mt 13,18-23 ■ **dissabte**: Jr 7,1-11 / Sl 83 / Mt 13,24-30 ■ **diumenge** vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): 2Re 4,42-44 / Sl 144 / Ef 4,1-6 / Jn 6,1-15.

Després de la missió dels deixebles, Marc insereix l'episodi de la mort de Joan baptista, i així dóna temps a la tasca missional. Quan els deixebles tornen de la missió, Jesús els invita a descansar i marxen en la barca. La gent, que està dependent de Jesús, els veu marxar i s'avança al lloc on han d'anar. Per això, quan Jesús i els deixebles arriben, es troben una multitud i Jesús se'n compadeix. Aquest sumari deixa entreveure quelcom que caracteritza els deixebles en Marc. Aquests no solament han de missionar sinó que també han «d'estar amb Jesús» (cf. Mc 3,14). Aquest «estar amb Jesús» dels deixebles resulta un motiu important en Marc.

Els deixebles deixen les seves tasques (1,16-20), els seus oficis (2,13-14), la seva família (10,28-30) i se'n van amb Jesús, el segueixen. D'alguna manera, són ells els qui conformen la família de Jesús: Jesús diu als qui estan al seu voltant «aquests són la meva mare i els meus germans» (3,34). La metàfora familiar és significativa. Per això, al llarg de l'activitat de Jesús, hi ha un espai de trobada entre Jesús i els deixebles, que el text d'avui subratlla: estar només amb Jesús, fora de la gentada que no els deixa ni temps per menjar (6,30). Aquest és l'espai en el qual Jesús explica als deixebles el sentit del seu ensenyament (4,11-12; 4,34). Prou sovint en Marc, al final de la jornada,

Jesús es reuneix amb els deixebles «a casa», que podríem traduir *en família* (7,17; 7,24; 9,28; 10,10), o «quan estaven tots sols» (9,28; 9,33). És el lloc de trobada on els deixebles pregunten pel sentit del que no han entès i on Jesús els instrueix. En aquest marc, resulta significativa la trobada del comiat, on Jesús els deixa el testament i els demana que el recordin mitjançant els gestos sobre el pa i el vi.

Després de totes aquestes escenes i mostres d'intimitat i de proximitat, resulta encara més escandalosa la fugida dels deixebles a Getsemaní. El text ho diu sense embuts: «I deixant-lo, tots varen fugir» (14,50).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

30. La raó permanent de la joia cristiana

Podem pregar per la vinguda de Jesús? Podem dir amb sinceritat: «*Marana tha!* —Vine, Senyor Jesús!»? Sí, ho podem fer. No solament això: ho hem de fer! Demanem anticipacions de la seva presència renovadora del món.

En moments de tribulació personal li preguem: «Vine, Senyor Jesús, i acull la meua vida a la presència del teu poder benigne.» Li demanem que s'acosti a persones que estíem o per les quals estem preocupats. Li preguem que es faci present d'una manera eficaç en la seva Església.

I per què no li hem de demanar que ens doni també avui testimonis nous de la seva presència, en els quals ell mateix s'acosti a nosaltres? I aquesta pregària, que no es refereix immediatament a la fi del món, però que és una veritable pregària per la seva vinguda, porta en si tota l'amplitud d'aquella pregària que ell mateix ens va ensenyar: «Que vingui el teu regne!» Vine, Senyor Jesús!

Tornem una vegada més a la conclusió de l'evangeli de Lluc. Jesús va conduir els seus a prop de Betània, se'ns diu: «Alçades les mans, els beneï. Mentre els beneïa, se separà d'ells i era endut amunt, cap al cel» (24,50s). Jesús s'acomia beneït. Beneït se'n va i en la benedicció ell es queda. Les seves mans resten esteses sobre aquest món. Les mans de Crist que beneïxen són com un sostre que ens protegeix. Però són al mateix temps un gest d'obertura que esquinça el món a fi que el cel hi penetri i pugui esdevenir-hi una presència.

En el gest de les mans que beneïxen s'expressa la relació duradora de Jesús amb els seus deixebles, amb el món. En anar-se'n, ell ve per aixecar-nos per damunt de nosaltres mateixos i obrir el món a Déu. Per això els deixebles es pogueren alegrar, quan de Betània tornaren a casa. En la fe sabem que Jesús, beneït, té les seves mans esteses sobre nosaltres. És aquesta la raó permanent de la joia cristiana.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

¿Por qué no una separación temporal?

Cuando ya no hay ninguna esperanza, y todo se va al traste, unos pueden preguntarse: «¿Por qué no vemos qué pasa si pasamos una temporada separados?» Por probar que no quede, ¿vale?

Se puede intentar. Eso sí, esta separación temporal, a prueba, tiene que hacerse en toda regla, para que no resulte una chapuza. Habrá que plasmarla, por ejemplo, en un contrato escrito entre ambos cónyuges y el profesional (terapeuta, mediador) que intervenga en el caso, contemplando los acuerdos que se hayan pactado previamente. Por ejemplo, la duración de la separación, que se recomienda que sea de seis semanas como mínimo, y otros extremos, como el compromiso de seguir asistiendo a las sesiones conjuntas con el terapeuta o mediador (o de terapia individual, si fuera preciso), a razón de una sesión semanal o cada dos semanas, según se estipule; el compromiso de verse los cónyuges todas las semanas un par de veces (no es aconsejable más de dos veces), el derecho de visita a los hijos, apoyo económico, etc.

Una vez contratada esta separación temporal —o por tiempo parcial, como también se llama—, la terapia progresa animando a la pareja a que actúen en sus encuentros como si la relación fuera a mantenerse en el futuro, entrenándose asimismo en algunas de sus conductas positivas, de respeto mutuo, y mejorando la comunicación entre las partes para que adquieran habilidad de negociación y solución de problemas.

Aún existe otra fórmula de separación temporal, aunque sería más correcto llamarla *microseparación* o *simulacro de separación*. Es una estrategia que podrá sugerir el terapeuta cuando la pareja esté indecisa sobre el camino a tomar y así poder decidir de una vez si van a seguir juntos o van a separarse.

En todo caso, siempre conviene pedir consejo y asesoramiento exterior a la pareja (familiar, amigo con solvencia, religioso, mediador, médico, psicólogo) cuando las circunstancias lo requieran.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

MONTSERRAT ESTEVE

Testimonis d'esperança

La Montserrat Esteve fa 14 anys que és redactora de Televisió de Catalunya i guionista de reportatges del programa *Signes dels temps*. Durant aquest període ha entrevistat molts defensors i defensores dels drets humans que tenen la llavor de l'espiritualitat. «Vivim envoltats de notícies negatives, però cada dia al món passen coses bones gràcies a l'esforç de gent valenta», assegura aquesta periodista, que també denuncia que milions de dones i nenes són segrestades al món per ser venudes i esclavitzades, i que l'única manera de combatre aquest fet és amb l'educació: «La humanitat no es pot permetre no educar les nenes; el repte moral d'aquest segle és aconseguir la igualtat de gènere lluitant per l'educació.»

Què destacaria de les persones que ha entrevistat?

Segueixen el propòsit del cor, tenen l'ànima generosa, la consciència desperta i es comprometen. Recordo ara el capellà mexicà Alejandro Solalinde, que no para de denunciar el crim organitzat, els càrtels de la droga, la corrupció de polítics, jutges, policies o els excessos dels militars. Després d'uns mesos fora, tornarà a Mèxic a ajudar els immigrants centreamericans sabent que l'espasa de Dàmocles assenyala el seu cap.

Ni la por de morir els atura...?

El mecanisme de la por és secundari. Tenen un fort impuls de llibertat i capacitat per estimar. La missionera alemanya Karoline Mayer, durant la dictadura de Pinochet a Xile, va amagar molta gent que el règim volia torturar i matar. El missioner espanyol Chema Caballero, que ha recuperat milers de nens soldats, va denunciar els presidents Gadafi i Taylor com a artífexs de la guerra de Sierra Leone, basada en diamants a canvi d'armes. Hi ha tants casos colpidors!

A casa nostra també hi ha persones solidàries...

I tant! Fa poc, un dissenyador de moda que feia els vestits de famosos i membres de la reialesa deia que després d'arruïnar-se i perdre els estalvis invertits en les participacions preferents volia fer una *bogeria*. Però al menjador social Emmaús ha recuperat la salut i el sentit de viure. A les parròquies hi ha molt bona gent que acull i dona dignitat.

Oscar Bardají i Martín

Vivir el momento presente

- Vive el momento presente con ánimo, con coraje...: vivirás mejor.
- Sé generoso... y experimentarás la alegría interior.
- Sonríe... y romperás barreras, evitarás zanjias, reducirás distancias.
- Sé amable, educado... y transmitirás confianza.
- La cordialidad muestra al interlocutor —al otro— los mejores deseos.
- Si amas de verdad... imposibilitarás la envidia en ti.
- Aprende a decir *sí* o *no*. No vayas con dudas. Ello indica personalidad.
- Intenta reír y reírte de ti mismo... Ganarás en salud física, psíquica y espiritual.
- Hagamos el bien. Seremos recordados con simpatía y se nos premiará.
- Derrama luz, energía, coraje, buen ánimo a quien esté en horas bajas.
- Para dar buen ánimo, hay que tener vida interior, espiritualidad.
- Si pretendemos reanimar al otro, darle ánimo, coraje, hemos de poseer un alma grande, vida interior, espiritualidad, generosidad y ganas de hacer el bien, imitando a Jesús que «pasó haciendo el bien».

J. M. Alimbau
(*¡Ánimo!*, col. «Ayuda personal», Ed. Claret)

SANTORAL

22. ✠ Diumenge XVI de durant l'any. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixebra de Jesús; sant Teòfil, pretor romà màrtir; sant Menelau, abat.

23. Dilluns. Santa Brígida (Suècia 1303 - Roma 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. Dimarts. Sant Víctor, màrtir; sant Borís, màrtir; santa Cristina, verge i màrtir; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, verges carmelitanes i màrtirs a Guadalajara.

25. Dimecres. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de

Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. Dijous. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. Divendres. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

28. Dissabte. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat; sant Pere Poveda, prev. i mr, fundador de la Institució Teresiana.

Lluís Duch i Vicenç Villatoro creen expectació a la Càtedra de Pensament Cristià i se superen les millors xifres d'inscrits fins ara en aquesta jornada de reflexió

Afrontar la diversitat cultural, religiosa i humana que ens envolta és, a més d'un do, una tasca en la qual hem d'esmerçar els esforços necessaris. Quin i com és el món de les persones, les seves vinculacions d'identitat i com s'articulen, els ressorts dels quals disposa l'home avui, i en especial els cristians per afrontar aquesta multiculturalitat, de tot això van parlar el P. Lluís Duch, l'escriptor Vicenç Villatoro i el Director de la Càtedra, el Dr. Francesc Torralba el passat 6 de juliol a Sant Julià de Lòria, en la IX edició de la jornada, que ja està consolidada.

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir aquesta edició convocada enguany amb el lema «Afrontar la diversitat: do i tasca». Mons. Vives va estar acompanyat a la taula presidencial pel Conseller Major del Comú Lauredià, Sr. Carles Álvarez Marfany, i pels ponents participants en la Jornada: Lluís Duch, monjo de Montserrat i antropòleg, guardonat l'any passat amb la Creu de Sant Jordi; Vicenç Villatoro, escriptor i Director de l'Institut Ramon Llull de Barcelona; i Francesc Torralba, Director de la Càtedra de Pensament Cristià. Entre els assistents hi participaren, entre d'altres autoritats, el Síndic General d'Andorra, M. I. Sr. Vicenç Mateu, i l'Ambaixador d'Espanya al Principat d'Andorra, Excm. Sr. Alberto Moreno; a més dels Vicaris generals d'Urgell i dels prop de 130 inscrits enguany.

La primera ponència de la sessió del matí fou a càrrec del Dr. Lluís Duch, que parlà sobre «El diàleg entre cultures. Límits i possibilitats».

Partint de la constatació de la creixent globalització cultural de les darreres dècades, i de com aquest fenomen obliga a repensar de nou el concepte d'identitat i la relació entre identitat i cultura, el P. Duch conclouí que «un diàleg entre les cultures que sigui realment fecund i enriquidor per a tothom, s'ha de mantenir amb la tensió entre la parcialitat, és a dir, la cultura concreta de cadascun dels *partners* per a concretar i donar vida al seu pensament, la seva acció i els seus sentiments, i la universalitat a la que tots aspirem». Aquesta universalitat però «mai no deixarà de ser una "universalitat concreta" per què per a l'ésser humà no hi ha possibilitat extracultural, és tot té un referent a dins».

Vicenç Villatoro féu una ponència titulada «La plaça és de tots. Conviure en la diversitat». El Director de l'Institut Ramon Llull va desenvolupar la idea que «en les societats actuals necessitem més que mai compartir unes regles de joc que permetin la convivència de tots i al mateix temps acceptar que hi haurà coses no compartides, visions, actituds i referències diferents. En una mateixa societat hi conviuran i hi hauran de conviure persones, famílies i comunitats amb religions diverses o amb actituds diverses davant el fet religiós. Aquestes persones acudiran a la plaça pública, al lloc on es fixen les lleis i les normes de conducta, al lloc de les coses compartides, amb el seu propi bagatge i el seu propi punt de vista, de manera que és en aquesta plaça pública compartida on s'ha de produir un diàleg sense imposicions, respectuós amb l'altre, organitzat a través de criteris civils i de normes consensuades. La religió no podrà presidir la plaça pública i esdevenir l'única norma de conducta universal. Però les persones han de poder accedir a la plaça pública amb les seves conviccions religioses, sense haver-les d'amagar ni haver-hi de renunciar. No hem de fingir que tots som el mateix per tal de poder conviure; però tampoc no hem d'arribar a l'extrem d'haver de trencar la convivència per tal de poder continuar essent diferents».

Francesc Torralba, parlà de «Criteris ètics per a viure en la diversitat: dignitat, llibertat i fraternitat». Partí del principi que «la diversitat és positiva, embelleix la realitat», i per tant cal potenciar-la malgrat això pugui comportar de vegades problemes de convivència entre persones que defensen sistemes de creences distints. Superar aquests problemes implica identificar les condicions de possibilitat mínimes per construir una convivència pacífica, i alhora deconstruir els tòpics i prejudicis amb què sovint ens apropem inicialment a l'altre. «Els prejudicis acaben essent mecanismes d'aïllament», considerà el Dr. Torralba, que ens empobreixen tant a escala social com a escala individual. Cal, doncs, identificar i reconèixer d'entrada els propis prejudicis per adonar-se que no tenen cap fonament científic sinó que, ben al contrari, es basen en una inèrcia d'irracionalitat que cal trencar. La relació amb l'altre és una experiència allisonadora perquè ens obre un món nou, un sistema de creences nou que ens permet ampliar la ment i ens ofereix l'oportunitat de créixer, fins i tot en els casos en què aquesta relació ens pot violentar o espantar en un primer moment.

Clougué aquesta sessió de la Càtedra l'Arquebisbe i Copríncep, agraint als ponents les seves profundes i interessants reflexions que foren dialogades amb el públic assistent, i recordant que pròximament seran recollides per escrit i publicades en llengua catalana i castellana, com ja és habitual.

CONEIXENT LA NOSTRA DIÒCESI D'URGELL

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Diòcesi d'Urgell

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes és present a la Diòcesi d'Urgell des de l'any 1978. És una associació eclesial que en l'actualitat compta amb uns tres-cents socis i amb una junta directiva que, com a acte principal, organitza el pelegrinatge anual al Santuari de Lourdes presidit pel Sr. Bisbe i que aplega uns 700 pelegrins de la Diòcesi, amb la presència d'un centenar de malalts i d'una vuitantena d'hospitalàries infermeres i una quarantena d'hospitalaris camillers. A una quinzena de preveres acompanyen els pelegrins provinents de tots els indrets de la diòcesi.

Un altre moment important de l'Hospitalitat és la celebració de l'Assemblea general anual on hi participen més d'un centenar de persones.

Al llarg del curs l'Hospitalitat de Lourdes organitza altres activitats i algunes d'elles en coordinació amb la delegació diocesana de la Pastoral de la Salut.

El missatge de Lourdes és un missatge molt evangèlic. La Mare de Déu ens crida des de Lourdes a posar Déu en el centre de les nostres vides, a fer penitència per convertir-nos, a estimar l'Església i el seu culte sagrat, a tenir caritat ardent i tendresa pels malalts i els qui pateixen, amb una preferència pels petits del Regne de Déu. Aquest fet i la participació a les celebracions del Santuari de Lourdes, fa que, any rere any, el pelegrinatge esdevingui un moment fort de pregària i de vivència eclesial. Els malalts participen amb gran devoció a l'Eucaristia i reben amb una profunda fe la benedicció amb el Santíssim Sagrament. Amb gran fervor els fidels preguen Maria durant el res del Sant Rosari amb les torxes enceses. La Missa Internacional, celebrada a la Basílica de Sant Pius X, ajuda els pelegrins a viure la Unitat i la Catolicitat de l'Església, estesa d'Orient a Occident.

Amb el pas dels anys, entre els membres de l'Hospitalitat s'ha anat creant una bona harmonia i un bonic ambient de família diocesana.

MIL-LENARI DE SANT ERMENGOL

La figura i l'obra de Sant Ermengol també estan estretament relacionades amb un esdeveniment miraculós. Aquest esdeveniment és el prodigi del Sant Dubte d'Ivorra, dins d'una parròquia que fou, fins a les acaballes del segle XVI, del bisbat d'Urgell, i posteriorment part integrant del nou bisbat de Solsona.

La devota tradició popular, així com documentació coetània i posterior, fan coincidir el prodigi del brollament de la sang del calze que acabava de consagrar el rector d'Ivorra, Bernat Oliver, cap a l'any 1011, amb l'inici del pontificat de Sant Ermengol.

És probable que aquest prodigi s'inclogui en el marc de l'aparició i el combat d'heretgies que negaven la presència real de Crist en les espècies consagrades del pa i del vi.

Ermengol, a qui aquests moviments herètics no devien passar desapercebuts atesa la seva activitat viatgera, es va afanyar a validar el portentós miracle, instant a més, el seu reconeixement pel Papa Sergi IV. Aquest Papa també va confirmar les constitucions de la confraria fundada pel Bisbe Ermengol, vinculada a l'església de Santa Maria d'Ivorra i al Sant Dubte.

Mural de l'església de Santa Maria de Ponts (1954)

Una de les representacions més recents del Bisbe Sant Ermengol forma part de les pintures murals del presbiteri de l'església parroquial de Santa Maria de Ponts.

Amb motiu de l'Any Marià de 1954 s'encarregà al pintor català Lluçà Navarro (Barcelona 1924 - Premià de Mar 2007) un mural dedicat a l'Assumpció de la Mare de Déu. L'autor representà al costat dret del mural un conjunt de figures que vol recordar als fidels la comunió dels sants en el misteri de la Coronació de la Verge Maria. Entre aquestes figures s'hi troba la de Sant Ermengol, amb els símbols episcopals del bàcul i la mitra, enmig d'altres sants venerats a la parròquia.

Fotografia: Bisbat d'Urgell